

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Janicka

Protokolant st .sekr. sąd. Marzena Łabędkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 czerwca 2015r w G.

sprawy z powództwa K. Z.

przeciwko (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I .Oddala powództwo

II. Zasądza od powódki K. Z. na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 4.417zł (cztery tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

III. W pozostałym zakresie odstępuje od obciążania stron kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Powódka K. Z. wniosła pozew przeciwko pozwanemu (...) SA w W. o zapłatę kwoty 79.800 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z gruntu za lata 2006 - 2010. Powódka wniosła także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że jest właścicielką nieruchomości o powierzchni 02.00.02 ha położonej w miejscowości S., przez którą przebiega gazociąg wysokiego ciśnienia (...), o powierzchni 4000 m², którego właścicielem, od początku 2006 roku, jest pozwany. Pozwany nie dysponował i nie dysponuje umową z powódką ani jej poprzednikami prawnymi zezwalającą na korzystanie z gruntu. W ocenie powódki, władztwo pozwanego odpowiada posiadaniu służebności, o którym mowa w przepisie art. 352 § 1 k.c., do którego mają zastosowanie przepisy art. 224 § 2 k.c. oraz art. 225 k.c. Powódka podkreśliła, że pozwany jest posiadaczem w złej wierze, w związku z czym, ma ona prawo domagać się odszkodowania za bezumowne korzystanie z gruntu. Powódka podniosła też, że nieruchomość, której jest właścicielką w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego przeznaczona jest na cele mieszkaniowo - usługowe, jednak z uwagi na biegnący gazociąg, nie może zostać wykorzystana w tym celu. Jako ewentualną podstawę roszczenia, powódka wskazała przepis art. 415 k.c. Argumentując wysokość żądania powódka wskazała, że dochodzona kwota stanowi iloczyn ilości metrów ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości i stawki kwoty dzierżawy 1m² ustalonej przez Burmistrza Miasta i Gminy S., a wynoszącej 3,99 zł za 1m². Żądanie pozwu obejmuje lata 2006-2010.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że korzysta z części nieruchomości powódki w sposób uprawniony. Podniósł, że gazociąg wysokiego ciśnienia został wybudowany w latach 70-tych przez Przedsiębiorstwo Państwowe (...), zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami, po uzyskaniu zgody ówczesnych właścicieli nieruchomości na poprowadzenie inwestycji. Powyższa okoliczność tj. stan wejścia w posiadanie rzeczy ma znaczenie dla oceny dobrej

wiary pozwanego. Pozwany wskazał, że nieruchomość została nabyta przez powódkę w 1995 roku tj. dacie, w której gazociąg już istniał. Podkreślił, że powódka nie wykazała by był on posiadaczem w złej wierze, a jedynie wówczas mogłaby skutecznie formułować żądania w stosunku do niego. Na korzyść pozwanego działa zaś domniemanie dobrej wiary, o którym mowa w art. 7 k.c. Dobra wiara wyłącza zaś możliwość dochodzenia roszczeń na podstawie art. 225 k.c. Pozwany podniósł też, że roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy przysługujące właścicielowi wobec posiadacza należy do tzw. roszczeń uzupełniających, które przysługuje przeciwko samoistnemu posiadaczowi w dobrej wierze tylko pod warunkiem wytoczenia powództwa windykacyjnego. Powódce nie przysługuje zaś roszczenie windykacyjne względem pozwanego albowiem nie włada on rzeczą jak właściciel - jego korzystanie odpowiada treści służebności. Pozwany zakwestionował też wysokość roszczenia powódki zarzucając niewłaściwy sposób dokonania obliczeń. Wskazał, że aktualna praktyka wyliczania wynagrodzenia za bezumowne korzystanie opiera się na wyliczeniu wartości służebności, jako bliższej sposobowi korzystania z nieruchomości na potrzeby urządzenia liniowego, niż sama dzierżawa. Podniósł też, że przy wyliczeniu zajętej powierzchni nieruchomości należy uwzględnić strefy ochronne. Pozwany wskazał także, że powódka nie sprecyzowała jednoznacznie podstaw dochodzonego roszczenia, wskazując jako ewentualną podstawę przepis art. 415 k.c. W tym zakresie pozwany podniósł, że powódka nie wykazała istnienia żadnej z przesłanek odpowiedzialności deliktowej. Z ostrożności, podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powódki. Pozwany podniósł także zarzut zasiedzenia służebności.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Powódka K. Z. jest właścicielką nieruchomości - działki nr(...) o pow. 02.00.02 ha położonej w S., gmina S.. Powódka nabyła nieruchomość na podstawie umowy sprzedaży z dnia 18 października 1995 roku.

Zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego nieruchomość - działka nr(...) znajduje się w strefie zabudowy usługowej, z wydzielonymi obszarami komunikacyjnymi (ciąg rowerowy) oraz zieleni. Obszar obejmujący powierzchnię ochronną sieci gazowej wysokiego ciśnienia usytuowany jest w południowo - wschodniej części działki. W chwili obecnej teren obsiany jest trawą i obsadzony drzewami iglastymi wzdłuż wschodniego ogrodzenia.

Szerokość stref ochronnych dla gazociągu wysokiego ciśnienia o średnicy nominalnej (...) wynosi łącznie 6 m.

dowody: odpis księgi wieczystej k. 33, wypis z rejestru gruntów k. 41-42, opinia biegłego k.337

Gazociąg wysokiego ciśnienia S. - R. został wybudowany w latach 1973-1974 przez (...) Okręgowe Zakłady (...) w G. jako część inwestycji budowy gazociągu gazu ziemnego W. - G./G., przebiegającej przez: W., N., C., A., T., G., M., T., P. do rejonu G. - G. z odgałęzieniami z M. przez S. do E. (średnica 200).

Decyzją Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w G. ze stycznia 1973 roku, na podstawie ustawy o planowaniu przestrzennym, ustawy Prawo Budowlane, rozporządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w sprawie planów realizacyjnych, zatwierdzono plan realizacyjny przebiegu inwestycji (...)na trasie S. - E..

Decyzją Naczelnika Gminy S. z dnia 15 kwietnia 1973 roku, działającego na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, zezwolono (...) Okręgowym Zakładom (...)na wejście na nieruchomości właścicieli i użytkowników wymienionych w wykazie w celu przeprowadzenia, zgodnie z zatwierdzoną lokalizacją, gazociągu.

W wykazie użytkowników gruntu, stanowiącym załącznik nr (...) do decyzji Naczelnika Gminy S. z dnia 15 kwietnia 1973 roku, których dotyczyło zezwolenie, znajduje się J. I., będący właścicielem nieruchomości (wówczas była częścią działki nr (...)), którą w 1995 roku nabyła powódka.

dowody: decyzja z 1973 r. k. 208-209, k. 318, decyzja z 15.04.1973 r. k. 210, k. 537, pismo z 3.05.1973 r. k. 211, wykaz użytkowników gruntu k. 212-214, k. 538, pismo z 5.07.2012 roku k. 215, pismo z 5.09.2013 r. k. 316, zaświadczenie lokalizacji ogólnej k. 317

Pozwany, Operator (...)w W. jest właścicielem gazociągu od roku 2006 roku. Wcześniej właścicielem było Polskie (...)SA w W..

okoliczność bezsporna

Pozwany, w dniu 29 maja 2014 roku złożył w Sądzie Rejonowym w Kwidzynie wniosek o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 28 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w Kwidzynie oddalił wniosek o zasiedzenie.

dowody: wniosek k. 404, postanowienie z 28.11.2015 r. k. 481, wniosek k. 3 w aktach I Ns 555/14, postanowienie z dnia 28.11.2014 r. k.432 w aktach I Ns 55/14

Pismem z dnia 8 grudnia 2009 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 179.550 zł tytułem wynagrodzenia za 10 lat bezumownego korzystania z nieruchomości oraz podpisania umowy regulującej korzystanie z nieruchomości w przyszłości. Pozwany wezwał powódkę do przedłożenia niezbędnych dokumentów oraz poinformował o konieczności sporządzenia operatu szacunkowego. W piśmie z dnia 2 czerwca 2010 roku pozwany poinformował, że właścicielem gazociągu jest od roku 2006. Pismem z dnia 5 października 2010 r. powódka wezwała pozwanego do polubownego załatwienia sprawy, do dnia 30 października 2010 roku. W dniu 28 października 2010 r. odbyło się spotkanie negocjacyjne w sprawie określenia wartości ustanowienia służebności przesyłu. Do zawarcia ugody nie doszło. Powódka nie zaakceptowała oferty pozwanego opiewającej na kwotę 4.500 zł.

dowody: pismo z 8.12.2009 r. k. 54-55, pismo z 22.01.2010 r. k. 56, pismo z 29.03.2010 r. k. 57, pismo z 9.01.2010 r., pismo z 2.06.2010 r. k. 59, pismo z 15.06.2010 r. k. 60, pismo z 22.06.2010 r. k. 61, pismo z 5.07.2010 r. k. 62, pismo z 4.08.2010 r. k. 63, pismo z 25.08.2010 r. k. 64, pismo z 3.09.2010 r. k. 65, pismo z 19.10.2010 r. k. 67, pismo z 5.10.2010 r. k. 68, notatka służbowa k. 69, pismo z 29.11.2010 r. k. 112

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów dołączonych do akt niniejszych sprawy, których autentyczność, co do zasady, nie była kwestionowana przez strony postępowania, jak i nie budziła jakichkolwiek wątpliwości Sądu. Wprawdzie strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 10 września 2012 roku /k. 219/ zakwestionowała moc dowodową przedłożonych przez pozwanego kserokopii dokumentów, jednak pozwany, w toku postępowania, przedłożył kwestionowany dokument w postaci decyzji z dnia 15 kwietnia 1973 roku wraz z załącznikiem nr (...), którego zgodność z oryginałem została poświadczona przez występującego w sprawie pełnomocnika, będącego radcą prawnym /art. 129 § 3 k.p.c./.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy Sąd przeprowadził dowody z opinii biegłych ds. geodezji i kartografii na okoliczność ustalenia powierzchni zajmowanej przez gazociąg wraz ze strefą ochronną, ustnych uzupełniających wyjaśnień do opinii, biegłego ds. energetyki na okoliczność ustalenia szerokości strefy ochronnej linii energetycznej (czy krzyżuje się ze strefą ochronną gazociągu), ustnych uzupełniających wyjaśnień do opinii, ds. wyceny nieruchomości na okoliczność ustalenia wysokości wynagrodzenia, jednak, w świetle podstaw prawnych oddalenia powództwa, nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W tym kontekście należy mieć na uwadze, że najważniejszy z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dokument, w postaci poświadczony za zgodność z oryginałem decyzji wywłaszczeniowej, został złożony w Sądzie w czerwcu 2015 roku. Do tego czasu, zachowując pełen obiektywizm, postępowanie dowodowe toczyło się w celu ustalenia podstaw i ewentualnej wysokości roszczenia powódki. Na wcześniejszych etapach postępowania, przeprowadzenie dowodów wydawało się więc niezbędne do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Na rozprawie w dniu 18 października 2012 roku Sąd oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu funkcjonowania i eksploatacji wodociągów, jako nieprzydatny do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Przeprowadzenie dowodu prowadziłyby jedynie do przedłużenia postępowania i generowało dodatkowe, niecelowe koszty.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności roszczenia powódki wskazać należy, że podstawą dochodzonego przez nią roszczenia były przepisy art. 224-225 k.c. w związku z art. 230 k.c. i w tym zakresie winna nastąpić ocena żądań zawartych w pozwie.

Zgodnie z treścią art. 224 § 2 k.c. w związku z art. 225 k.c. samoistny posiadacz w złej wierze obowiązany jest do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę. W myśl art. 230 k.c. przepisy dotyczące roszczeń właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi stosuje się odpowiednio do stosunku między właścicielem a posiadaczem zależnym, o ile z przepisów regulujących ten stosunek nie wynika nic innego. Przepisy te stanowią konsekwencję zasady ustanowionej w art. 140 k.c., która daje właścicielowi uprawnienie do korzystania z przysługującego mu prawa z wyłączeniem innych osób. Należy przy tym podkreślić, iż nie ma powodów do wyłączenia roszczenia opartego na przepisach art. 224-225 k.c. w związku z art. 230 k.c. o zapłatę wynagrodzenia w stosunku do posiadacza w złej wierze tzw. służebności przesyłu. Wobec powyższego, roszczenia takie powinny być kierowane przeciwko posiadaczowi (samoistnemu, zależnemu), o którym mowa w art. 336 k.c. Takim posiadaczem jest niewątpliwie podmiot eksploatujący różnego typu urządzenia przesyłowe. Posiadanie takie odpowiada władztwu wynikającemu ze służebności. Zgodnie bowiem z art. 352 k.c. posiadaczem służebności jest osoba, która korzysta z cudzej rzeczy w zakresie odpowiadającym treści służebności.

Do oceny zasadności roszczenia powódki niezbędne jest przede wszystkim ustalenie czy strona pozwana dysponowała tytułem prawnym do korzystania z nieruchomości powódki. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest bowiem pogląd, iż decyzja wydana na podstawie przepisu art. 35 ust. 1 ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości stanowi tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, na których posadowione zostały na jej podstawie urządzenia przesyłowe. W uchwale z dnia 20 stycznia 2010 roku w sprawie III CZP 116/09 Sąd Najwyższy jednoznacznie przesądził, że decyzja wydana na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (jedn. tekst: Dz. U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.) jest tytułem prawnym dla przedsiębiorcy przesyłowego do stałego korzystania z wymienionej w tej decyzji nieruchomości. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że z art. 35 u.z.t.w.n. wynika, zarówno uprawnienie wskazanych w nim podmiotów do korzystania z cudzej nieruchomości, jak i trwałe ograniczenie zakresu uprawnień właściciela. Według ust. 1 tego artykułu wiadomo, kto i jakie przewody lub urządzenia może "zakładać i przeprowadzać" na nieruchomości oraz, że właściciel tej nieruchomości nie może się temu sprzeciwić, a po założeniu przewodów lub urządzeń nie może żądać ich usunięcia przez okres, w którym będą gospodarczo użyteczne. Ograniczenie własności nieruchomości będzie w każdym przypadku tak długo trwało, jak długo dane urządzenie przesyłowe będzie potrzebne do celów, które spowodowały jego zainstalowanie i utrzymywanie.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy pozwany wykazał, że posiada tytuł prawny do korzystania z nieruchomości powódki w zakresie dotyczącym gazociągu (...), stanowiącego jego własność. Tytułem prawnym pozwanego do stałego korzystania z nieruchomości powódki jest decyzja administracyjna z dnia 15 kwietnia 1975 roku wraz z załącznikiem nr(...), wydana na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, zezwalająca (...) Okręgowym Zakładom (...) na wejście na nieruchomość poprzednika prawnego powódki (J. I.) w celu przeprowadzenia gazociągu. Przedmiotowy dokument został poświadczony w stosowny sposób wraz z załączonym wykazem właścicieli nieruchomości. Na podstawie przedmiotowej decyzji przedsiębiorstwo, któremu udzielono zezwolenia, było uprawnione do wybudowania oraz do stałej konserwacji gazociągu na nieruchomościach stanowiących własność innych podmiotów, natomiast właściciele nieruchomości, przez które przebiegał gazociąg, mieli obowiązek stałego znoszenia tych czynności. Na tego rodzaju uprawnienia i obowiązki wskazywały treść decyzji z 1975 roku oraz treść art. 35 ust. 1 i 2 u.z.t.w.n. stanowiącego (w wersji od 17 marca 1974 r.), że organy administracji państwowej, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe mogą za zezwoleniem naczelnika gminy, a w miastach prezydenta lub naczelnika miasta (dzielnicy), zakładać i przeprowadzać na nieruchomościach, zgodnie z zatwierdzoną lokalizacją szczegółową ciągi drenażowe, przewody służące do przesyłania płynów, pary, gazów, elektryczności oraz urządzenia techniczne łączności i sygnalizacji, a także inne podziemne lub nadziemne urządzenia

techniczne niezbędne do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Według art. 35 ust. 2 u.z.t.w.n. osobom upoważnionym przez właściwy organ, instytucję lub przedsiębiorstwo państwowe przysługiwało prawo dostępu do tych przewodów i urządzeń w celu wykonywania czynności związanych z ich konserwacją. Decyzje nie przewidywały żadnego czasowego ograniczenia zajęcia nieruchomości. Nie zastrzegały one żadnego terminu, co do trwania tych uprawnień przedsiębiorstwa i obowiązków właściciela nieruchomości, stąd uznać trzeba, że te uprawnienia i obowiązki miały charakter trwały, stały. W wyroku z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 432/07, Sąd Najwyższy podkreślił, że w art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n. chodziło o zajęcie nieruchomości pod budowę trwałych urządzeń, stąd przepis ten nie przewidywał czasowego ograniczenia zajęcia nieruchomości na jego podstawie. Efektem przedmiotowych decyzji było częściowe wywłaszczenie właścicieli z należących do nich nieruchomości, przez które przebiegała linia objęta tymi decyzjami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2009 r., II CSK 394/08). W takiej sytuacji powstał stan prawny wiążący każdorazowego właściciela nieruchomości, przez które przebiegała linia, wobec każdorazowego przedsiębiorcy przesyłowego. Każdorazowy właściciel nieruchomości był obowiązany do znoszenia uprawnienia przedsiębiorcy przesyłowego (posiadającego tytuł do władania linią) polegającego na założeniu, przeprowadzeniu, eksploatacji i konserwacji linii. Powódka, jako właścicielka działki nr (...)położonej w S., od chwili jej nabycia, była więc obowiązana do znoszenia tego rodzaju czynności.

Pozwany jest następcą prawnym podmiotu, na rzecz którego udzielono zezwolenia na wybudowanie gazociągu, co było okolicznością bezsporną w niniejszym postępowaniu. Pozwanemu przysługuje więc skuteczny względem powódki tytuł prawny stanowiący podstawę do korzystania z nieruchomości. Legitymowanie się przez pozwanego tytułem prawnym do korzystania z nieruchomości powódki, przez które przebiega gazociąg, przesądza o bezzasadności roszczenia powódki o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z jej nieruchomości. Jak słusznie bowiem wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 stycznia 2015 roku w sprawie I ACa 1048/14 ustalenie, iż ustawione na nieruchomości powoda słupy zostały ustawione w oparciu o decyzję wydaną w oparciu o art. 35 ustawy z 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości oznacza, iż pozwani mają tytuł prawny do korzystania w tym zakresie z nieruchomości powoda, a tym samym roszczenie powoda o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości jest niezasadne. Roszczenie o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości jest bowiem roszczeniem uzupełniającym w stosunku do roszczenia windykacyjnego, które przysługuje wobec podmiotu władającego cudzą rzeczą bez tytułu prawnego. Nie przysługuje ono w stosunku do posiadacza, który ma tytuł prawny do władania nieruchomością.

Z uwagi na powyższe, roszczenie powódki podlegało oddaleniu. W okolicznościach przedmiotowej sprawy należało się także odnieść do ewentualnej podstawy roszczeń powódki tj. roszczeń odszkodowawczych z art. 415 k.c. Odpowiedzialność deliktowa oparta jest na winie sprawcy dlatego czyn pociągający za sobą tę odpowiedzialność musi wykazywać określone znamiona odnoszące się do strony przedmiotowej i podmiotowej. Chodzi o znamiona niewłaściwości postępowania od strony przedmiotowej, określane mianem bezprawności czynu, i od strony podmiotowej, określane winą w znaczeniu subiektywnym. Dopiero czyn bezprawny może być oceniany w kategoriach czynu zawinionego w rozumieniu art. 415 k.c. Rolą powódki było wykazanie w niniejszej sprawie przesłanek odpowiedzialności deliktowej, w tym szkody, zawinionego zachowania się strony pozwanej jako zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy, oraz związku przyczynowego między tym zachowaniem się a szkodą. Powódka, wbrew obowiązkowi wynikającemu z przepisu art. 6 k.c., dowodów takich nie przeprowadziła. Z uwagi zaś na fakt, że pozwany dysponuje tytułem prawnym do nieruchomości nie sposób uznać, że działa on bezprawnie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

O kosztach, jak w punkcie II, Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Na zasądzone koszty postępowania składają się kwota 3.600 zł kosztów zastępstwa procesowego, powiększona o kwotę 17 zł opłaty skarbowej od złożonego do akt sprawy pełnomocnictwa procesowego oraz kwota 800 zł zaliczki na poczet kosztów przeprowadzenia opinii biegłego.

W punkcie III, pozostałe koszty sądowe w postaci kosztów przeprowadzenia opinii biegłych, Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa, odstępując od obciążania nimi powódki. Nałożenie na powódkę obowiązku zwrotu poniesionych kosztów procesu byłoby bowiem niezgodne z zasadami słuszności, biorąc pod uwagę podstawy prawne oddalenia powództwa, przebieg postępowania oraz fakt, że przedmiotowe opinie ostatecznie nie były potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy.